

ΟΡΘΟ-ΛΟΓΙΚΑ
Τ. Κατσιμάρδος**Φυγή προς
τα πίσω...**

ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ανάγνωση φαίνεται ότι ο πρωθυπουργός είναι ο μόνος πολιτικός (και πολίτης) που πιστεύει ότι στη χώρα μας «η δημοκρατία δυναμώνει». Ο ισχυρισμός,

τουλάχιστον, κατά τα χρόνια του μνημονίου φαντάζει παράλογος. Δεν προστρέξαν ούτε οι αυλικόι για να υπερθεματίσουν. Μόνο ένα «μπότοξ» επιχειρήθηκε, με την απόπειρα οι υπερκυβερνήτες να συνέρχονται στο Παρίσι, αντί να κατοικοεδρεύουν στην Αθήνα. Το αποτέλεσμα της επέμβασης ήταν να μείνει ένα «παγωμένο χαμόγελο», που κάνει πιο απωθητική την όψη της... ενδυναμωμένης δημοκρατίας.

Ο Α. Σαμαράς, όμως, δεν επιδίδεται σε ρητορικές ασκήσεις και πολιτική ταχυδακτυλουργία. Ούτε απαντά με ελαφρότητα και εκ του προχείρου στη βαρυσήμαντη διαπίστωση του Προέδρου της Δημοκρατίας για υποχώρηση της δημοκρατίας, με αφορμή την τεσσαρακοστή επέτειο της μεταπολίτευσης. Ούτε, επιπλέον, έχει χάσει την επαφή του με την καθημερινότητα και αναγορεύει τις επιθυμίες του σε πραγματικότητα, όπως θα του καταλόγιζε μια αντιπολιτευτική κριτική κινούμενη στο ίδιο μήκος και πλάτος με το δικό του. Οι αντιλήψεις αυτές είναι φυσική συνέχεια και προέκταση των τοποθετήσεών του για τη «Νέα Ελλάδα». Είτε ως όραμα, ελλείψει άλλης μεγάλης ή μικρής ιδέας είτε ως κομματικός φορέας, αν τελικά μετονομαστεί έτσι η Νέα Δημοκρατία. Υπάρχει, λοιπόν, μια συνέπεια και αλληλουχία στις θέσεις του πρωθυπουργού και των επιτελών του. Μια άλλη αντίληψη για τη δημοκρατία, τον κοινοβουλευτισμό και τα θεμέλιά τους.

Στη βάση αυτή πράγματι η μεταπολίτευση έχει τελειώσει και άρχισε ή αρχίζει η «νέα μεταπολίτευση». Αφετηριακό σημείο είναι το 2010, με τη μετατροπή της χώρας περίπου σε νεοαποικία, με φύλλο συκής την αντιμετώπιση του δημόσιου χρέους. Από τότε μέχρι σήμερα έχει επιβληθεί ένα καθεστώς από υπερτετρακόσιους νόμους και χιλιάδες υπουργικές αποφάσεις. Οι περισσότεροι και κυριότεροι κάθε άλλο παρά είναι συμβατοί με τις αρχές της κλασικής ευρωπαϊκής δημοκρατίας. Έχουν επέλθει θεμελιακές αλλαγές. Από τη διάλυση των εργασιακών σχέσεων και τον ακρωτηριασμό του κοινωνικού κράτους ως τον ευτελισμό των κοινοβουλευτικών διαδικασιών και την απομάκρυνση του κέντρου εξουσίας από τις πηγές του.

Αυτό το μεταδημοκρατικό οικοδόμημα για να είναι βιώσιμο απαιτεί μια εκ βάθρων αλλαγή του μοντέλου οργάνωσης της κοινωνίας και του κράτους. Συμβατό με τα κυρίαρχα νεοφιλελεύθερα προτάγματα. Ενα... υπερβατικό μοντέλο, όπου κάθε αίτημα και αντίσταση του λαού θα καταγγέλλεται ως «λαϊκισμός». Κάθε στοιχειώδης υποχρέωση του κράτους προς τους πολίτες ως «κρατισμός». Πρόκειται πράγματι για «υπέρβαση», με φυγή πίσω, σε προδημοκρατικές εποχές.